

SỐ 747 (B)

PHẬT THUYẾT LUÂN CHUYỂN NGŨ ĐẠO TỘI PHƯỚC BẢO ỨNG KINH

Hán dịch: Đời Lưu Tống, Tam tạng Pháp sư Cầu-na-bạt-đà-la.

Nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật cùng với một ngàn hai trăm năm mươi vị Tỳ-kheo ngụ tại tinh xá Thích thị của nước Ca-duy-la-vệ. Vào ngày rằm trăng tròn tháng chín, sau khi an cư xong, Đức Phật ra khỏi thiền thất đi đến khu vườn rừng Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ. Giữa hai nước này có cây đại thọ tên Ni-câu-loại, cao một trăm hai mươi dặm, cành lá tạo thành tàn cây vuông tròn che khắp sáu mươi dặm, cây có nhiều trái hàng mấy ngàn vạn học, ăn vào thơm ngọt, vị như mật. Trái ấy chín rụng xuống, dân chúng lượm ăn dứt trừ hết mọi bệnh hoạn, mắt sáng, trí tỏ. Đức Phật ngồi bên gốc cây, các Tỳ-kheo lấy trái ăn. Đức Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Ta quán xét muôn vật trong trời đất thấy đều có túc duyên.

Tôn giả A-nan liền lễ Phật, quỳ dài, bạch:

–Bạch Thế Tôn! Túc duyên là gì? Chúng con muốn được nghe, cúi xin Thế Tôn hãy thuyết giảng rõ để khai thị cho những ai chưa nghe biết.

Phật bảo:

–Hay lắm! Hay lắm! Nếu muốn nghe thì các vị hãy lắng nghe cho kỹ.

Phật bảo:

–Phàm người làm phước giống như cây này, vốn trồng chỉ một hạt, rồi cây lớn lần lần, thu đạt được trái nhiều vô lượng. Người được phú quý, làm quốc vương, trưởng giả là do lạy Phật, thờ Tam bảo mà được. Làm người giàu có lớn, của cải vô hạn là do Bố thí. Làm người sống lâu, không bệnh tật, thân thể cường tráng là nhờ Trì giới. Làm người đoan nghiêm, dung mạo xinh đẹp, rạng rỡ bậc nhất, thân hình mềm mại, hơi miệng thơm sạch, thùy mị, ai thấy cũng hoan hỷ, nhìn không biết chán, đó là nhờ Nhẫn nhục. Làm người tu tập không biếng trễ, ưa thích làm phước đức là nhờ Tinh tấn. Làm người an vui, lời nói và việc làm luôn suy xét kỹ lưỡng, đó là nhờ Thiền định. Làm người nhiều tài cán, thông minh, thấu đạt pháp sâu, khen ngợi nghĩa diệu, khai ngộ cho người ngu si, người nghe lời nói của mình đều tuân, nhận, quý như châu báu, đó là do Trí tuệ. Làm người có tiếng nói trong trời là do ca vịnh Tam bảo. Làm người thanh khiết, không có bệnh tật là do có tâm Từ.

A-nan bạch Phật:

–Sao gọi là Từ?

Phật bảo A-nan:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

1. Thương chúng sinh như mẹ yêu thương con.
2. Thương thế gian muốn cho họ được đạo giải thoát.
3. Tâm luôn hoan hỷ.
4. Luôn có tâm niệm cứu giúp họ để cho tất cả mọi người không phạm một tội nào.

Đó là tâm Từ.

Phật bảo A-nan:

- Làm người cao lớn là do cung kính người.
- Làm người bé thấp là vì khinh mạn người.
- Làm người xấu xí là vì hay sân giận.
- Sống mà không biết chi cả là vì không chịu học hỏi.
- Làm người ngu tối là vì không khuyên dạy người.
- Làm người câm, ngọng vì hủy báng người.
- Làm người đui điếc vì không thích nghe thọ kinh pháp.
- Làm người nô tỳ vì vay mượn không trả.
- Làm người ti tiện vì không lễ kính Tam bảo.
- Làm người đen xấu vì ngăn che ánh sáng Phật.
- Làm người sinh trong nước lửa hình vì mặc áo mỏng đường đột xông vào chùa, tháp, tinh xá.
- Làm người sinh trong nước móng ngựa vì thích mang giày đi trước Phật.
- Làm người sinh trong nước “người ngược lổm”, vì đã bố thí, làm phước mà còn hối tiếc.
- Sinh trong loài hươu nai vì thích làm người sợ hãi.
- Sinh trong loài rồng vì thích rong chơi, bỡn cợt.
- Thân mọc mụn nhọt ác, chữa trị khó lành vì thích đánh quất chúng sinh không có duyên cớ.
- Người thấy đều hoan hỷ vì đời trước thấy người liền hoan hỷ.
- Người thấy mình không hoan hỷ vì đời trước thấy người mình không vui vẻ.
- Bị quan quyền trói nhốt trong lao ngục, gông cùm cả thân vì đời trước làm người hay bắt trói, nhốt giam chúng sinh không có nguyên do.
- Làm người sứt miệng vì đời trước câu cá, làm cá sứt miệng.
- Lời hay ý đẹp thì tâm không muốn nghe, luôn nói lời hai lưỡi, làm loạn tâm người nghe thọ kinh pháp về sau bị đọa vào loài chó cụp tai.

Phật bảo A-nan:

- Trên đời có những người ngu si nghe giảng nói kinh pháp tâm không thu nạp sau bị đọa vào trong loài ngựa, lừa tai dài.
- Ai tham lam, keo kiệt ăn một mình, không bố thí cho những người đói khát, sau bị đọa trong loài ngựa quý. Ra khỏi ngựa quý sinh làm người thì bần cùng, đói khổ, áo không đủ che thân, cơm ăn không đủ bữa.
- Thức ăn ngon thì ăn một mình, còn cho người thức ăn dở, sau sinh trong loài heo, bọ hung.
- Ai thích cướp đoạt của cải người khác sau bị đọa trong loài dê, sống bị lột da, đều trả tội kiếp trước.
- Ai ưa thích sát sinh, sau làm loài phù du sống trên mặt nước, sáng sinh chiều chết.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Ai thích trộm cắp tài vật của người, sau đọa làm nô tỳ, làm trâu ngựa, để đền trả nợ cũ.

–Ai thích dâm loạn vợ người, chết bị đọa vào địa ngục. Người nam thì ôm cột đồng lửa, nữ thì nằm trên giường sắt nóng. Ra khỏi địa ngục thường sinh nơi chỗ thấp kém đọa vào loài gà, vịt.

–Ai thích vọng ngữ, rêu rao chuyện xấu của người, chết bị đọa vào địa ngục, nước đồng sôi rót vào miệng, rút lưỡi ra cho trâu cày. Ra khỏi địa ngục, lại sinh trong loài cú mèo, loài chim dữ như chim kiêu..., nghe tiếng của chúng ai nấy đều kinh hãi cho là loài yêu quái, đều mong cho chúng mau chết.

–Người nào thích uống rượu đến nỗi say sưa, phạm ba mươi sáu lỗi, chết bị đọa trong địa ngục bùn lầy phân dơ. Ra khỏi địa ngục, bị đọa vào loài tinh tinh, sau làm người thì ngu tối, sống mà không biết gì cả.

–Vợ chồng không hòa thuận, cứ đánh lộn, tranh cãi, đuổi nhau đi, sau bị đọa trong loài tu hú, bồ câu.

–Ai lợi dụng bóc lột sức người, sau bị đọa làm loài voi.

Phật bảo A-nan:

–Ai làm quan châu huyện mà ăn chặn tước lộc của các quan, hoặc của người vô tội, hoặc tư quyền cướp đoạt của cải nơi dân chúng, trói cột đánh đập người, cưỡng bức bắt họ đi làm thuê, hoặc tố cáo không có bằng chứng, tra khảo, giam giữ nơi lao ngục..., về sau bị đọa vào địa ngục, chịu thống khổ trải qua trăm ngàn ức năm, khi nào tội hết mới ra khỏi, lại phải bị đọa trong loài trâu bò, xỏ mũi, kéo xe cộ, đánh đập khổ não để đền trả tội ngày trước.

Phật bảo A-nan:

–Làm người nhơ nhớp là từ loài heo sinh ra.

–Làm người tham lam, keo kiệt không chút liêm khiết là từ loài chó sinh ra.

–Làm người cố chấp, tự dụng ngang ngược là từ loài dê sinh ra.

–Làm người tanh hôi là từ loài cá, ba ba sinh ra.

–Làm người hung ác, ngậm độc, tâm khó giải trừ là từ loài rắn sinh ra.

–Ai thích ăn ngon, hay sát sinh làm tổn hại chúng sinh, không có lòng từ, là từ loài sài, lang, tinh tinh, chim ưng sinh ra. Nếu được làm người thì chết yếu, thai bị sẩy hư sinh ra đời chưa bao lâu lại chết sớm, rồi bị đọa vào ba đường dữ, trải qua ngàn vạn năm.

Phật nói:

–Những hạng người ấy do đời trước làm người, ưa thích săn bắn, thiêu đốt núi rừng, phá tổ đập trứng các loài chim bầy lưới bắt cá, giết hại chúng, lấy da thịt để ăn uống thỏa thích nên mắc quả báo chết yếu, đời đời kiếp kiếp không có lúc nào rời khỏi ba đường ác. Hãy cẩn thận! Thống khổ không thể nói hết được.

Phật bảo A-nan:

–Hễ ai tạo công đức đều được ứng hợp nơi thân.

–Ai đốt hương làm phước, giảng kinh hành đạo, không được mời nhờ người, chỉ chú nguyện như hư không, giống như nhờ người khác ăn mà mình há được no, không đói? Nếu đốt hương tinh khiết đạt được Nhất thiết trí vì hương thơm thấu giữ tất cả tướng. Đốt đèn sáng liên tục chứng được trí Tam đạt, không hề bị chướng ngại. Dùng hương thơm giữ ngày trai giới, đọc kinh, bố thí để làm pháp thường. Bố thí thì được phước, được chư Thiên hộ trì, bao nhiêu việc ác được tiêu trừ, chúng ma diệt tận, không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

dám tùy tiện. Người biếng nhác hay lẩn tránh ham vui chơi, không có tâm tinh tấn, một mai bệnh tật ập đến không được an lành thì mới đốt hương nói là làm phước, chớ Thiên chưa kịp hiện ra thì chúng ma đã có đủ trước mặt, tranh giành nắm kéo, tạo ra các biến chuyển quái lạ. Vì vậy nên luôn tinh tấn, vì tội phước theo bên mình như hình với bóng. Người gieo trồng phước, giống như cây Ni-câu-loại, chỉ gieo một hạt mà thu đạt được quả nhiều vô lượng. Cũng vậy, bố thí chỉ một, được phước gấp vạn lần. Đây là lời nói không hư dối.

Bấy giờ, Đức Phật nói kệ:

*Hiền giả thích bố thí
Được Thiên thần hộ trì
Cho một, được phước vạn
An vui lại sống lâu.
Nay ai bố thí lớn
Phước ấy không thể lường
Và đều chứng Phật đạo
Độ thoát cả mười phương.*

*Nhân duyên hội hợp ai là thân,
Năm giới, mười thiện trừ bỏ sân
Không mong người cho mình thân mình
Vinh, lạc thế gian như mây nổi.
Lần lữa năm đường như bánh xe
Chớ nghĩ sống lâu, tiếc vàng bạc
Trời đất còn hoại hưởng chi thân
Phụng trì kinh giới là quý nhất.
Chớ tham của, sắc nhục mạ người
Chúng sinh ba cõi như đàn dê
Qua lại năm đường thân hư hoại
Mạng nhanh nước chảy đâu có thường.
Tạo ác không lâu chịu tội báo
Địa ngục Nê-lê nước đồng sôi
Giữ tâm vững ý lìa ương họa
Phạm tội, thọ khổ khó được vui.*

Phật bảo A-nan:

–Người đời không biết rõ về sinh tử, chỉ với mắt thịt nên không thể nhận biết tội phước. Ta dùng mắt pháp nên thấy từ vô số kiếp cho đến ngày nay, tội phước báo ứng giống như xem viên ngọc lưu ly nơi lòng bàn tay, trong ngoài sáng tỏ thấu suốt, không chút hồ nghi.

Tôn giả A-nan sửa lại y phục, đến trước Phật làm lễ, bạch Phật:

–Phật thuyết giảng kinh này, nên đặt tên là gì?

Phật bảo:

–Kinh này đặt tên là Luân Chuyển Ngũ Đạo cũng tên là Tội Phước Báo Ứng. Nếu có thiện nam, thiện nữ tụng, đọc kinh truyền bá rộng khắp thì công đức vô lượng, sẽ gặp lễ lạy ngàn vị Phật nơi Hiền kiếp, phụng trì, cúng dường thì không bị đọa vào ba đường ác, tám nạn đạt được Giới, Định, Tuệ.

Đức Phật giảng nói kinh này xong, có năm trăm vị Tỳ-kheo dứt sạch các lậu, tâm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ý thông đạt; bảy trăm Tỳ-kheo-ni chứng đạo quả Tu-đà-hoàn; tám trăm La-hán chứng đạo Bồ-tát; chư Thiên, Long, Thần, cùng một vạn hai ngàn Thanh tín sĩ, sáu ngàn Thanh tín nữ, đều chứng đạt Đạo tích (*Tu-đà-hoàn*). Các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di đều chứng đạo A-na-hàm; Trời, Rồng, Quỷ, Thần, dân chúng nơi thế gian nghe Phật thuyết pháp, đều nói:

–Lành thay!

Rồi đứng dậy làm lễ, nhiễu quanh chỗ Phật ba vòng, hoan hỷ lui ra.

